

sota l'empar de la inamovilitat, fora el cas de renúncia o a resultes d'expedient.

El Consell, al que correspon organitzar de faísol perfecta la Sanitat pública, conservant íntegres o modificats els seus actuals instruments i creant els que cregués indispensables, ha de gosar en temps normals de tota independència compatible amb les corrents normes de Govern, però ha d'estar revestit d'exceptuals facultats executives davant del perill d'una epidèmia, de igual modo que ho està enfront de l'enemic un general en cap.

Es de secundària importància per al bé comú que al president del Consell se li otorguís categoria de ministre, o se li digui director general o se l'anomeni inspector; ço que importa capitalment és que se li concedeixi tota l'autoritat, que li permetin totes les iniciatives i se li facilitin tots els mitjans d'acció que posseeixen els qui des dels ministeris administren interessos tan sagrats, però no més, que'ls de la salut del poble.

Col·laboradors essencials per a la instauració d'un complet règim sanitari han d'ésser els metges titulars, sense qual decidida cooperació seria xorc tot intent d'implantar-lo i impossible el seu sosteniment.

Avalori's l'anterior proposició, tenint en compte que per l'esforç d'aquells ha d'adobar-se el terreny, avui estèril, on es preté fer germinar la higiene; que ells han d'ésser al mateix temps apòstols d'aqueixa ciència salvadora, vigilants que vetllin la seva aplicació i soldats que imposin les seves pràctiques; que ells, per miracle de vocació, són els únics capaços de deixar-se entendre per les masses rústiques, els que exclusivament posseeixen el secret de fer-se sentir alguna vegada entre els ignorats habitants de poblets perduts en la muntanya, els únics que per felicitat coincidència entre l'esperit de sacrifici i el sentiment del deure, consolidada per l'hàbit, reuneixen insuperables dots de bondadosos orientadors, directors enèrgics i desapassionats jutges.

Doncs bé, si no es modifica essencialment la situació dels metges titulars, aquests, malgrat la seva ferma voluntat, malgrat el seu fervent desig, malgrat la seva immensa vàlua, no podran ésser instruments eficaços de la sanitat pública, perquè a despit dels nobles propòsits que animen a l'actual Govern, el caciquisme mansoi, el caciquisme hipòcrita, el caciquisme sense cacic visible, segueix imperant en els pobles.

Amb ço que trobant-se mediatitzats els municipis, continuaran inspirats pel «quefe local», encara que's trobi situat a distància, i aixís es diferirà el pagament dels emoluments al professor que no li sigui grat, o se li formarà expedient de destitució, o

se li imposarà una quota contributiva «per consums» superior a l'import de la titular que tenen.

Es clar que sota un poder justicier no arribarien a terme fatal els pretenguts atropells, però mentres es provi que ho són, mentres es restitueixi el dret, les víctimes es veuran desposseïdes dels seus legítims bens, incapacitats per la preocupació per a un treball útil i cohibits en el compliment del deure.

Per això la classe mèdica ha sol·licitat repetidament i prega avui amb fervor al poder públic que, atent al bé general, consideri com a funcionaris de l'Estat als titulars.

En l'ordre governatiu aital determinació seria de indiscutible conveniència; en l'ordre econòmic això no ocasionaria perjudici a la Hisenda pública, car haurien de revertir a les seves caixes aquelles consignacions obligatòries que per a sanitat tenen en els seus pressupòsits els Municipis; i en l'ordre moral quedaria esmenada la inexplicable desigualtat establerta al negar als metges les mateixes avantatges que's concediren justament als mestres de primera ensenyança.

Decidit el canvi de situació, al Consell sanitari tocaria regular la forma de realitzar-ho, i a més deuria estudiar la manera de constituir, al servei exclusiu de l'Estat, un cos de Sanitat civil, semblant al militar en drets i deures.

Però totes les múltiples i heterogènies activitats que exigeix el desenrotllament de la Sanitat pública no poden tenir realitat si no són sustentades per una legislació conexas, quais arrels han de començar en el Parlament, si bé la llevar procedeixi de centres tècnics.

Això sentat, res més raonable que assenyalar representació a les Corts per als qui coneixedors de la Biologia, de la Higiene i de la Antropologia, són, com a tals, els cridats en primer terme a aportar aquells més valuosos elements damunt dels quals deuen basar-se les lleis sanitàries, per als qui autoritzada i raonadament poden exposar necessitats, justificar demandes, elaborar projectes i demanar reformes; per als metges, en fi, qual actuació seria penyora pretòria d'utilitat en les discussions, de rectitud en els principis informadors, d'encert en els acords i de perfecció, solidesa i eficàcia en els preceptes legislatius resultants.

Però aquells profesionas que fossin cridats a la vida parlamentària haurien de ésser-ho amb el caràcter de metges-Senadors o de metges-Diputats, no de Diputats o de Senadors metges; que pertanyents a aquesta espècie ja n'hi hagué, i si foren útils a la política, foren, amb rares excepcions, absolutament inútils per a la sanitat pública.

Ni els interessos professionals, als quals, almenys per egoïsme, degueren defensar, resultaren favorescuts amb llurs gestions.